

ผลของการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นอนุบาล
ปีที่ 2 โรงเรียนบ้านทุ่งสีเสียด อำเภอบางสะพานน้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์
เขต 1

The Effects of Thai Rhymes with English Vocabularies on the Vocabulary Learning of the
Second Year Preschoolers at Bantungsisead School, Bangsaphannoi District,
Prachuapkhirikhan Primary Educational Service Area Office 1

พรพิมล บัวผดุง¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์อังกฤษ และ 2) เปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง หลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุ 6 ปี จำนวน 16 คน แบ่งเป็นเพศชาย 8 คน และเพศหญิง 8 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากโรงเรียนบ้านทุ่งสีเสียด อำเภอบางสะพานน้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 24 แผน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ และแบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 25 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

ผลการวิจัยพบว่า 1) การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยภาพรวมและรายด้านได้แก่ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมายหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เพศชายและหญิงหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการฟัง การอ่าน การเขียน การรู้ความหมาย และโดยรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านการพูด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเด็กหญิงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเด็กชาย ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ได้ และเด็กหญิงมีพัฒนาการด้านการพูดที่ดีกว่าเด็กชาย ครูปฐมวัยจึงควรนำกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษแก่เด็กปฐมวัยโดยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ด้านการพูดของเด็กปฐมวัยเพศชายให้มากขึ้น

คำสำคัญ : คำคล้องจอง คำศัพท์ภาษาอังกฤษ การเรียนรู้คำศัพท์ เด็กอนุบาล

¹ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี สถานที่ทำงานโรงเรียนบ้านทุ่งสีเสียด ตำบลทรายทอง อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Abstract

The purposes of the research were to: 1) compare the English vocabulary learning of the second year preschoolers before and after using Thai rhymes with English vocabularies, and 2) compare the English vocabulary learning between male and female second year preschoolers after using Thai rhymes with English vocabularies. The samples were 16 second year preschoolers, eight male and eight female, aged 6 years, simply randomized from the population of Bantungsisead school, Bangsaphannoi district, Prachuapkhirikhan Primary Educational Service Area Office 1 in the first semester of the academic year 2012. The instruments used in the study were 24 Thai rhymes with English vocabulary lesson plans for the eight weeks experiment and 25 items of English vocabulary learning test, developed by the researcher. Statistics used for data analysis were mean, standard deviation, t-test and Analysis of Covariance.

The results were as follows: 1) The English vocabulary learning overall and in each aspect, including listening, speaking, reading, writing and meaning knowing of the second year preschoolers after using Thai rhymes with English vocabularies were significantly higher than before at the level of .01, and 2) The English vocabulary learning overall and in some aspects, including listening, reading, writing and meaning knowing of the male and female second year preschoolers after using Thai rhymes with English vocabularies were not significantly different, where as an aspect of speaking was significantly different at the level of .05. The speaking mean score of the females was higher than that of the males. The findings indicated that Thai rhymes with English vocabularies could develop vocabulary learning of the second year preschoolers and females had better English learning development in speaking than males. Preschooler teachers should implement these activities for developing English skills of the preschoolers by focusing on the English vocabulary learning of male preschoolers.

Key Words: Rhymes, English Vocabularies, Vocabulary Learning, Preschoolers

บทนำ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญเนื่องจากเป็นภาษาสากล ผู้คนทั่วโลกใช้กันมากที่สุด จึงทำให้ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เรามากขึ้นเรื่อย ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กไทยจึงมีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตในยุคปัจจุบัน ดังนั้นเด็กไทย จึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เกิดความคุ้นเคยและสามารถนำไปใช้ได้อย่างฉะฉาน และมีความถูกต้อง

ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ไม่ว่าจะเป็นภาษาไทย ภาษาอังกฤษ หรือภาษาใด ๆ ก็ตาม ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับภาษา การออกเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างของภาษา ดังที่ บันลือ พฤกษ์วัน (2545 : 22) ได้กล่าวว่า พัฒนาการทางภาษา คือ ทักษะทางภาษาที่รวมเอาความเข้าใจ ความสามารถที่จะหาคำศัพท์ การออกเสียง สามารถที่จะผูกประโยคได้ ใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ ครอส (Cross, 1992 : 77 อ้างถึงใน ฌลาธิป เจริญทอง, 2550 : 1) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาว่า องค์ประกอบสำคัญ

ประการหนึ่งช่วยให้เข้าใจภาษาได้ดี คือ ความเข้าใจโครงสร้างของภาษา และการรู้ความหมายของคำศัพท์ การที่ได้จะพูดได้ดี ถูกต้อง เนื่องจากการรู้คำศัพท์มาก และสามารถใช้ได้อย่างเข้าใจ เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ และยังสามารถใช้เกี่ยวกับการเรียน การผูกเรื่องราว การอ่านหนังสือ ฯลฯ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนภาษาต่างๆ ที่สนใจ

กาเดสซซี่ (Ghadessy, 1979 : 24 อ้างถึงใน ฌลาธิป เหริญทอง, 2550 : 1) ให้ความเห็นว่า การสอนคำศัพท์มีความสำคัญยิ่งกว่าการสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของเรียนภาษา หากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ก็สามารถนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี ประโยค เรียงความ แต่หากไม่เข้าใจคำศัพท์ ก็ไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าได้เลย

สติวิช (Stewich, 1972 : 2 อ้างถึงใน ฌลาธิป เหริญทอง, 2550 : 1) กล่าวว่า ในการเรียนภาษานั้น การเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาใหม่ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษา ซึ่งประกอบด้วย เสียง โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา ดังนั้นการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาอังกฤษให้กับเด็กตั้งแต่ระดับปฐมวัย อายุ 3-6 ปี จึงมีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากเด็กในวัยนี้เป็นวัยแห่งการเรียนรู้และจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้ดี เราจึงควรส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้เด็กได้คุ้นเคยกับภาษาอังกฤษและสามารถนำไปใช้ได้อย่างฉะฉาน

นอกจากนี้การสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กวัยนี้ต้องทำให้เด็กสนใจ รู้สึกว่าเป็นเรื่องง่ายและสนุกสนาน โดยใช้วิธีการสอนที่เป็นธรรมชาติ ใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย มีภาพประกอบและควรมีกิจกรรมให้เด็ก ๆ ทำควบคู่ไปด้วยจึงจะเกิดประสิทธิภาพสูงสุด และยังเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในระดับขั้นที่สูงขึ้นต่อไป โดยถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ต่อเมื่อได้เรียนรู้ระบบเสียง คือ สามารถพูด-เข้าใจได้ดี สามารถใช้ไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ ได้ และยังได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนมากพอสมควรและสามารถนำมาใช้ได้ การจัดกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้กับเด็กปฐมวัยนั้นมีหลายรูปแบบ เช่น การเล่านิทาน การสนทนา การอภิปราย การทำงานศิลปะสร้างสรรค์ต่างๆ และยังรวมถึงการร้องเพลง และการเล่นเกม กิจกรรมเหล่านี้จะเปิดโอกาสให้เด็กได้สนทนาซักถาม และแสดงความคิดเห็นด้วยตนเอง ในการจัดกิจกรรมให้กับเด็กปฐมวัยต้องอยู่ในรูปบูรณาการ เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เกิดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการครบทั้ง 4 ด้าน และต้องแสดงออกทางภาษามากที่สุด (วรารักษ์ รักรัตน์, 2540 : 83-87)

เด็กทุกคนต้องการการเรียนรู้ และสามารถเรียนรู้ได้จากสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว เพราะเด็ก ได้ตระหนักว่าสิ่งที่เรารู้จักนั้นมีความหมาย และมีประโยชน์ต่อตัวเด็กในชีวิตประจำวันโดยตรง อีกทั้งยังสามารถสัมผัสได้โดยตรง เด็กจึงสามารถพัฒนาการเรียนรู้ไปได้อย่างรวดเร็วในทุก ๆ ด้านและทุก ๆ วิชาโดยไม่ต้องท่องจำ เด็กเรียนรู้โดยมีประสบการณ์ตรงกับสิ่งต่างๆ โดยเริ่มจากบริบทที่คุ้นเคยก่อน แล้วจึงแตกแขนงออกไปไกลตัวมากขึ้น (โรงเรียนอนุบาล กุ๊กไก่, 2553) การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบภาพคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นอีกหนึ่งวิธีที่จะช่วยพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย เพราะคำคล้องจองประเภทนี้มีลักษณะเป็นคำประพันธ์ประเภทเพลงสำหรับเด็ก ซึ่งประกอบด้วยถ้อยคำง่าย ๆ มีความยาวไม่มากนัก เรียงลำดับจากง่ายไปยาก เมื่อเด็กท่องแล้วเกิดความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลินไปพร้อมๆ กับการดูภาพประกอบ สื่อที่เป็นของจริง สื่อจำลองต่างๆ รวมถึงรูปภาพที่มีคำบรรยายได้ภาพซึ่งส่งเสริมจินตนาการและกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ เนื่องจากเด็กได้ฝึกการออก

เสียง การเลียนเสียงซ้ำๆ บ่อย ๆ และสนุกสนานจนเกิดความจำ เข้าใจความหมายของคำศัพท์ และเนื้อหาในคำคล้องจองที่เด็กได้ท่องนั้น (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2546)

นอกจากนี้ จินตนา ไบกาซูยี (2551 : 51) ได้กล่าวไว้ว่า ร้อยกรองสำหรับเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นข้อความคล้องจองแบบคำกลอนแต่มีขนาดสั้น เพื่อให้เด็กร้องเล่นแล้วเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ถ้ามีการท่องคำคล้องจองประกอบท่าทางและจังหวะ หรือคำคล้องจองประกอบ การเล่นนิ้วมือ ก็ยังเพิ่มความสนุกสนานให้กับเด็กมากขึ้น เด็กจะลืมเรื่องอื่นๆ ไปชั่วขณะ เนื่องจากมีความเพลิดเพลินกับการได้ท่องคำคล้องจอง ทั้งนี้เด็กบางคนอาจมีจินตนาการคล้อยตามไปกับเนื้อหาในคำคล้องจองนั้นด้วย คำคล้องจองจึงมีความสำคัญสำหรับเด็กปฐมวัยอย่างมาก เนื่องจากเด็กจะได้รับการพัฒนาพัฒนาการครบทั้ง 4 ด้าน เช่น ทางด้านร่างกาย เด็กได้เรียนรู้จังหวะ ท่าทาง และได้บริหารร่างกายให้แข็งแรงทางด้านอารมณ์-จิตใจ เด็กได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทางด้านสังคม เด็กได้ฝึกความมีระเบียบวินัย เรียนรู้ข้อตกลงกฎระเบียบภายในห้องเรียน และทางด้านสติปัญญา เด็กได้ฝึกความจำ เข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น และที่สำคัญเด็กมีพัฒนาการทางภาษาและคำศัพท์เพิ่มขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำ การทดลองเรื่อง “ผลของการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนบ้านทุ่งสีเสียด อ.บางสะพานน้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1” เพื่อให้เด็กมีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษและสามารถใช้คำศัพท์ง่ายๆ ในชีวิตประจำวันได้ รวมทั้งเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์

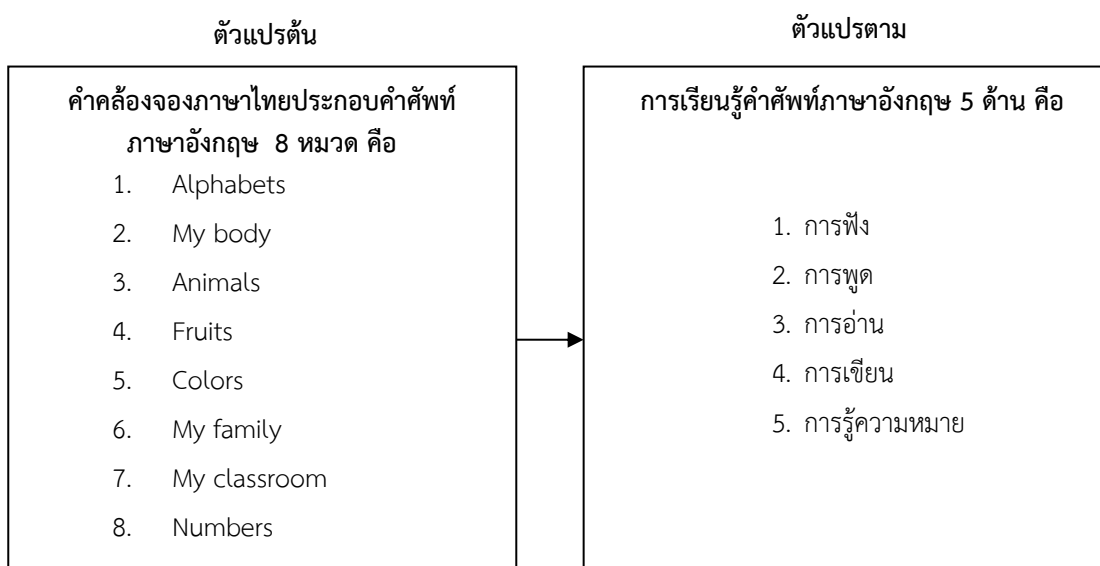
1. เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ระหว่างเพศชายและเพศหญิงหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

สมมติฐานการวิจัย

1. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กชายและเด็กหญิงชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีกรอบแนวคิดมาจากเอกสารและแนวคิดเกี่ยวกับคำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งอาจมีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการรู้ความหมายของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 แสดงกรอบแนวคิดดังภาพที่ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองโดยใช้เครื่องมือ 2 ชนิดคือ 1) แผนการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งสร้างและพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย จำนวน 24 แผน และ 2) แบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ซึ่งสร้างและพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย จำนวน 25 ข้อ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ เด็กชายและเด็กหญิงชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุ 6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ของโรงเรียนบ้านทุ่งสีเสียด อำเภอบางสะพานน้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1 จำนวน 18 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กชายและเด็กหญิงชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุ 6 ปี จำนวน 16 คน แบ่งออกเป็นเด็กชาย 8 คน และเด็กหญิง 8 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ของโรงเรียนบ้านทุ่งสีเสียด อำเภอบางสะพานน้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1 ซึ่งได้จากการแยกกลุ่มเพศแล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีการจับสลากจากกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมคำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.1 สร้างคำคล้องจองประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 8 บท ที่ประกอบภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 8 หมวด หมวดละ 5 คำ ได้แก่ ตัวอักษร A-Z ร่างกาย สัตว์ ผลไม้ สี ครอบครัว ห้องเรียน และตัวเลข

1.2 สร้างแผนการจัดกิจกรรมคำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย จำนวน 24 กิจกรรม เพื่อใช้ในการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 กิจกรรม กิจกรรมละ 20 นาที โดยเรียงลำดับจากง่ายไปหายากและใกล้ตัวไปหาไกลตัว

1.3 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษาปฐมวัย การวิจัยและภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตัดสินให้มีความตรงตามเนื้อหา โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามสูตรของโรวินลลี และแฮมเบิลตัน (Rowinelli and Hambleton, 1977 อ้างถึงในพิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2548 : 150)

1.4 นำแผนการจัดกิจกรรมที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5-1.00 ไปใช้ในการทดลองต่อไป

2. แบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

2.1 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 และการสร้างแบบทดสอบ

2.2 สร้างแบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 แบบถูก-ผิดที่สอดคล้องกับกิจกรรมและวัตถุประสงค์ของการวิจัย 1 ชุด จำนวน 35 ข้อ แบ่งออกเป็น 5 ตอนๆ ละ 7 ข้อ เกี่ยวกับการฟัง พูด อ่าน เขียน และรู้ความหมาย 8 หมวด คือ ตัวอักษร A-Z ร่างกาย สัตว์ ผลไม้ สี ครอบครัว ห้องเรียน และตัวเลข

2.3 นำแบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย การวิจัย และภาษาอังกฤษ ชุดเดิม ตรวจสอบพิจารณาตัดสิน เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อของแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามสูตรของโรวินลลี และแฮมเบิลตัน (Rowinelli and Hambleton, 1977 อ้างถึงใน พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2548 : 150)

2.4 นำแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาตัดสินจากผู้เชี่ยวชาญทุกคนมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อของแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยพร้อมกับปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.5 นำแบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อของแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยตั้งแต่ 0.5-1.00 ไปหาค่าความยากง่ายได้ข้อสอบ จำนวน 25 ข้อ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน เพื่อคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ตามสูตรของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (บุญชม ศรีสะอาด, 2546 : 165) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.905

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนและหลังการทดลองดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยทำการทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง (Pretest) เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มตามลักษณะแบบทดสอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในช่วงเวลา 2 วัน ก่อนการทดลอง

2. ให้กลุ่มตัวอย่างพร้อมนักเรียนที่เหลือทำกิจกรรมคำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 กิจกรรม กิจกรรมละ 20 นาที ในช่วงวันอังคารถึง วันพฤหัสบดีของทุกสัปดาห์ ตั้งแต่เวลา 9.00 น.-9.20 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันอังคารที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ.2555 ถึงวันพฤหัสบดีที่ 30 สิงหาคม พ.ศ.2555

3. ผู้วิจัยทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างหลังการจัดกิจกรรม (Posttest) เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มตามแบบทดสอบชุดเดิมเป็นเวลา 2 วัน หลังเสร็จสิ้นการทดลอง

4. นำผลการทดสอบทั้งก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อนำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระแก่กัน (t-dependent)

2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เพศชายและหญิง โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance - ANCOVA) ซึ่งกำหนดให้คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเป็นตัวแปรปรวนร่วม (Covariates)

ผลการวิจัย

1. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย หลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์อังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้านการฟัง การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย และโดยรวมระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านการพูด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเพศชาย

อภิปรายผลการวิจัย

1. สมมติฐานข้อที่ 1 การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย หลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์อังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์อังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้นสามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ได้ ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมคำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ยึดตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 โดยเน้นการสื่อความหมายด้วยบัตรคำศัพท์ แลบบันทึกลีลาเสียงของเจ้าของภาษา ซีดี สื่อ อุปกรณ์ต่างๆ ที่ชัดเจนและสวยงาม คำคล้องจองที่ใช้เป็นคำคล้องจองที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่ได้กลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ในเวลาปกติ ประกอบด้วย ตัวอักษร A-Z เกี่ยวกับร่างกาย สัตว์ ผลไม้ สี ครอบครัว ห้องเรียน และตัวเลข เพื่อทดสอบการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย ผ่านการเรียนรู้หลากหลายรูปแบบ ตามทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยที่ว่าเด็กจะเรียนรู้ภาษาจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจากความพึงพอใจที่ได้ทำเช่นนั้น การเลียนแบบ การเสริมแรงหรือ การให้รางวัลของแม่ การรับรู้และทฤษฎีทางชีววิทยา เป็นต้น (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม, 2541) รวมทั้งแนวคิดของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole language) ซึ่งการฟัง พูด อ่าน และเขียนจะต้องเรียนรู้โดยการกระทำ (Active) จากการใช้ความคิด ความเข้าใจ และการฝึกทักษะ โดยจัดสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยภาษา เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ สื่อสารกับเพื่อนๆ เด็กได้รับประสบการณ์ตรง มีแบบอย่างที่ดีมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและเรียนรู้ทั้งภาษาของตนเองและภาษาที่ 2 ไปพร้อมๆ กัน (นิตยา ประพตกิจ, 2542; พชร ฝอยอิน, 2551) นอกจากนี้คำคล้องจองเองยังช่วยส่งเสริมความจำ พัฒนาทักษะทางภาษา มีความบันเทิงใจ ร่าเริง

แจ่มใส และสนุกสนานในการเรียนทั้งรายบุคคลและเป็นหมู่คณะ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2546) ผลการวิจัยนี้จึงสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญเชิด ขำนิศาสตร์ (2551) ที่พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองก่อนและหลังการทดลอง มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสามารถทางด้านการใช้ภาษาและด้านทักษะการพูดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองและสอดคล้องกับงานวิจัยของปานใจ จารุณิช (2548) และคณิศร ตรีผล (2550) ที่พบว่า การใช้คำคล้องจองมีผลให้เด็กปฐมวัยมีทักษะการพูด การเข้าใจความหมาย และด้านการใช้ภาษา เพื่อแสดงความต้องการ แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่องราว และตั้งคำถาม

2. สมมติฐานข้อที่ 2 การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการทดลองของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ระหว่างเพศชายและหญิงจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า ด้านการฟัง การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย โดยรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ยกเว้นด้านการพูด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 จากการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์อังกฤษครั้งนี้ไม่มีความสัมพันธ์กับเพศของเด็ก แต่ขึ้นอยู่กับพัฒนาการหรือวุฒิภาวะ ความสามารถทาง ภูมิปัญญาของเด็กแต่ละคน สิ่งแวดล้อมรอบตัวและกิจกรรมที่นำมาใช้กับเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมพร สุทัศน์ (2547 : 9) ที่ได้กล่าวถึงพัฒนาการกับวุฒิภาวะของเด็กปฐมวัยไว้ว่า พัฒนาการของเด็กปฐมวัยไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศของเด็กแต่ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะและการเรียนรู้ กล่าวคือ วุฒิภาวะมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับการเรียนรู้ ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งความสามารถบางอย่างอาจไม่เกิดขึ้นหรือเกิดช้ากว่าที่ควร เช่น ความสามารถในการใช้ภาษา เด็กที่มีวุฒิภาวะในการพูดจะสามารถเปล่งเสียงพูดออกมาได้เองแต่ถ้าไม่ได้รับการสอนภาษาพูดก็จะใช้ภาษาพูดไม่ได้เลย ในทางตรงกันข้ามเด็กที่ยังไม่บรรลุวุฒิภาวะในการพูดถึงแม้ว่าจะได้รับการเคี่ยวเข็ญฝึกภาษาพูดมากสักเพียงใด ก็ไม่อาจพูดได้ ถ้าเด็กยังไม่พัฒนาถึงวุฒิภาวะนั้น จึงเห็นได้ว่าเด็กแต่ละคนมีศักยภาพในการพัฒนาตนเองตามกำหนดเวลาเฉพาะของพัฒนานั้นๆ ตามธรรมชาติอันก่อให้เกิดความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นไปตามขั้นตอนของพัฒนาการโดยมีสภาพแวดล้อมช่วยเสริมต่อพัฒนาการให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ส่วนกรณีที่นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เพศหญิง มีพัฒนาการด้านการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่าเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้น สอดคล้องกับสต็อเปอร์ (Stopperd, 1997 อ้างถึงใน ปานใจ จารุณิช, 2548) ที่ได้กล่าวถึง ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยว่าจะเพิ่มขึ้นตามลำดับ และมีขั้นตอนต่อเนื่องกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเพศ โดยจะพบว่าเพศหญิงจะมีพัฒนาการเร็วกว่าเพศชายในทุกเรื่องซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องเพศกับการเรียนรู้ภาษาของชนิกา ตูจินดา (2552 : 28) ที่ว่าโดยพื้นฐานแล้วเด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะมีพัฒนาการเรื่องภาษา ความคิด ความอ่านได้เร็วกว่าเด็กชาย อาจสังเกตเห็นได้ด้วยตนเอง นอกจากนั้นยังสังเกตได้อีกเช่นกันว่าเด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีกว่าเด็กชาย เพราะมีสมาธิดีและยาวกว่า เรื่องการเลือกใช้คำศัพท์ การสร้างรูปประโยค การสะกดคำของเด็กหญิงก็ดู จะดีกว่าเด็กชายพอสมควรทีเดียว ในเรื่องทักษะการแก้ปัญหาที่เหมือนกัน ในวัยเดียวกันเด็กหญิงจะแก้ปัญหาได้ดีกว่า ไวกว่า และเป็นขั้นตอนมากกว่าเด็กชาย จะพบเห็นได้บ่อย ที่เด็กหญิงจะไม่ขอความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาแต่จะพยายามหาวิธีแก้ปัญหาด้วยตนเอง ส่วนเด็กชายมักจะมีความสนใจสั้นกว่าเด็กหญิง ในเรื่องพัฒนาการกล่อมเนื้อของเด็กชายก็ยังไม่แข็งแรงเท่าเพศหญิง เด็กชายจะไม่ค่อยชอบเขียนหนังสือ ไม่ชอบหยิบสื หยิบปากกา หรือดินสอขึ้นมาวาดรูปขีดเขียนสิ่งต่างๆ แต่ทักษะเหล่านี้สามารถฝึกหัดให้ดีขึ้นได้โดยการอ่านหนังสือให้เขาฟังหรือผลัดกันเล่านิทาน ทำกิจกรรมสร้างสรรค์ เพื่อเป็นการฝึกให้เขามีความอดทนอดกลั้นและเสริมทักษะอื่น

เข้าไป และสอดคล้องกับงานวิจัยของศรัณย์ธรรณ์ วรสารนันท์ (2555) ที่พบว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 เพศชาย และเพศหญิงที่ได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทานไม่จบเรื่องมีทักษะการพูดหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการพูดสูงกว่าเพศชาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. การอ่านและอธิบายความหมายของคำคล้องจองและคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ควรอ่านให้ฟัง โดยแสดงท่าทางประกอบ และชี้ที่สระวรรค พร้อมกับแสดงบัตรภาพประกอบ เพื่อให้เด็กสามารถฟัง พูด อ่าน เขียน และรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง และท่องคำคล้องจองได้ง่ายขึ้น
2. การส่งเสริมความสามารถด้านฟัง พูด อ่าน เขียน และรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของเด็ก ครูต้องให้เด็กได้ใช้ความคิดอย่างอิสระ และเข้าใจความพร้อมของเด็กว่ามีสมาธิช่วงสั้นๆ ในการรอคอย ที่สำคัญควรสร้างกำลังใจ และกระตุ้นให้เด็กกล้าแสดงออก
3. การจัดประสบการณ์ให้เด็กใช้คำคล้องจอง ครูต้องจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการฟังและการพูดของเด็ก โดยคำนึงถึงศักยภาพและความพร้อมของเด็ก ไม่บังคับกดดันให้เด็กเกิดความเครียด ยกย่องชื่นชม แสดงบุคลิกภาพของการเป็นมิตรกับเด็กให้เด็กเกิดความมั่นใจ ครูลดบทบาทลง เปิดโอกาสให้เด็กอย่างเต็มที่
4. รูปภาพที่นำมาเป็นสื่อในการพูดคำคล้องจอง ควรคำนึงถึงคุณภาพ และความเหมาะสมกับวัยของเด็ก เป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก เพื่อให้กิจกรรมที่จัดให้เด็กนั้นได้สร้างความคิดและจินตนาการ เพื่อจะสื่อความหมายออกมาได้อย่างสอดคล้องกัน
5. การส่งเสริมความสามารถด้านฟัง พูด ควรใช้แถบบันทึกเสียง ซีดี ที่พูดโดยเจ้าของภาษา เพื่อให้เด็กออกเสียงได้ชัดเจนและถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถด้านฟัง พูด อ่าน เขียน และการรู้ความหมายโดยใช้เทคนิควิธีอื่น เช่น เกมการศึกษา ปริศนาคำทาย และการเล่นบทบาทสมมติ เป็นต้น
2. ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถด้านฟัง พูด อ่าน เขียน และการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบเป็นรายสัปดาห์ที่เพิ่มขึ้น เพื่อศึกษาแนวโน้มความสามารถด้านฟัง พูด อ่าน เขียน และการรู้ความหมายอย่างชัดเจนขึ้น
3. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรใช้คำคล้องจองเพื่อวัดตัวแปรด้านอื่นๆ เช่น ความสามารถในการอยู่ร่วมกันในสังคม ด้านคุณธรรม ด้านการรู้จักการรอคอย ด้านวัฒนธรรม และในรายวิชาอื่นๆ โดยการนำไปบูรณาการในการสอน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- คณิศร ตรีผล. (2550). การใช้คำคล้องจองเพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จินตนา ใบกาชุย. (2551). หนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : บุรพาสาร.
- ชนิกา ตู่จินดา. (2552). คู่มือเลี้ยงลูก. พิมพ์ครั้งที่ 26. กรุงเทพฯ : อักษรสัมพันธ์.
- ฉลาธิป เจริญทอง. (2550). ผลการเรียนรู้ทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาล 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบภาพ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2542). พัฒนาการทางภาษาและการสอนภาษาเด็กปฐมวัย. เพชรบุรี: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- บันลือ พฤษะวัน. (2545). แนวการพัฒนาอ่านเร็ว คิดเป็น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญเชิด ชำนิศาสตร์. (2551). ผลของการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองที่มีต่อความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การวิจัยสำหรับครู. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปานใจ จารุณนิช. (2548). พฤติกรรมทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรี ผลโยธิน. (2551). รวมนวัตกรรมและการประเมินผลการศึกษา ทฤษฎี และการประยุกต์. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2548). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือราชภัฏพระนคร.
- สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. (2546). เอกสารการสอนชุดวิชาฝึกอบรมครูและผู้เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย หน่วยที่ 6-10. นนทบุรี : สุโขทัยธรรมาธิราช.
- โรงเรียนอนุบาลกุ๊กไก่. (2553). เรียนรู้สิ่งใหม่ที่โรงเรียนอนุบาลกุ๊กไก่. ค้นเมื่อ พฤษภาคม 29, 2556 จาก <http://www.kukai.ac.th/Thai/>.
- วรารณ รักริย์. (2540). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัท ต้นอ้อ จำกัด.
- ศรีณัฏฐ์ วรสารนันท์. (2555). ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่องที่มีต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม. (2541). พัฒนาการทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมพร สุทัศนีย์. (2547). จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.